

Γρά σένα τὴν πολυπαθὴ μὲ τῶν χρόνων πόνοι,
κι' ἂν σὲ λογιζῶν σήμερὰ τὰ δύστυχα παιδιὰ μου,
κάθε γιὰ σένα λόγισηκα τὴν μάνια σου πληγῆναι,
καὶ τὰ σχισμένα τοῦχα σου ζεσγίζων τὴν καρδιά μου.

Ἐἶπεν αὐτὰ, καὶ τότε
δακρῶζον πατριώται,
λαὸς καὶ στρατιώται.

Μικρῶν μεγάλων ἔβλεπα τὰ μάτια βουρκωμένα,
δακρῶζον με τὸν λαὸν κι' ὑπῆλται λοχιοφόροι...
τὰ δάκρυά των ἔκανεν καὶ τὸν ψυχρὸν ἔμενα
νὰ ῥῆσθαι δύο δάκρυα γιὰ μάννα καὶ γιὰ κόρη.

Ἐντίκρουσα μὲ δάκρυα παλληκαρῶν ματιαῖς,
ἐπόσεσ γιὰ τοὺς καίμους τῆς σκλάβας ἡ ψυχῆ μου,
κι' ἦσαν αὐτὰ τὰ δάκρυα δροσῆς σταλαγματιαῖς
μὲς στὸν αὐχμὸν τὸν πνιγρὸν τῆς ψυχικῆς ἐρήμου.

Καὶ σὺν' ἑράσασαν ἔμπερὰ μού
ἔξασα τῆς συμφοράς,
μ' ὄνειρα πέτοῦσα πλάνα.

Καὶ τὰ δάκρυα τοῦ κόσμου
εἶδα νὰ γενοῦν χαραῖς
γιὰ τὴν κόρη καὶ τὴν μάννα.

Συγκινῶνται κι' οἱ σκληροί,
παντοῦ δάκρυα πλημμυρεῖ,
πολυδάκρυτος ἡμέρα.

Κι' εἶπα: τί χαρὰ μεγάλη,
ποῦ δακρῶσαμε καὶ πάλι
γιὰ τὴν δόλια τὴν μητέρα.

Κι' ἄκουσα νὰ ἔγγῃ
μὲ ζητωκραυγῇ
μὲς ἀπὸ τὰ σπλάχνα κόσμου δακρυσμένου,
κόσμου πονεμμένου.

Τὶ κραυγῇ μεγάλη
κι' ἀπὸ τοὺς ἐν τέλει,
ποῦ θαρρεῖς πῶς θέλει
τάκτι του νὰ ἐγάλη
γιὰ τὴν καταφρόνια,
ποῦ τὸν τρώει χρόνια.

Τότε ζητωκραυγῶ
μὲ κάθε συμπόλιτῃ,
κι' ἐνόμισα κι' ἐγὼ
πῶς ἔπαρε τὴν Κρήτη.

Τὸτ' ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
ὁ λαὸς ἐπεψυμεῖ
τοὺς διώξαντας τυράννους,
ποῦ σὲ λόγιμα προχωροῦν
καὶ νομιζοῖς πῶς φοροῦν
νικητῶν φωτοστεφάνους.

Καὶ τοῦ κείνου ἡ Βουλὴ
σκοῦει γιὰ τοὺς Κρήτας ζήτη,
κι' ἐγὼ τρέω, Φασουλῆ,
καὶ τὴν ἔνοσην κηρύττω.

Μὰ δάκρυσε μαζί μου καὶ σὺ, παλ' ἠσκαάτη,
κι' ὅποταν γιὰ πατρίδα νοιάθης ὕγρὸ τὸ μάτι,
τότε νὰ μὴ λυπηθῶ, τότε νὰ μὴ λυπῆς,
πλὴν ἔλαττε καὶ θάρρει

πῶς σὲ Προστάτας φίλους ὀργήγορα θὰ πῆς
νὰ πά, οὐνε ποδάρι.

Ἐμάννα σὺ, ποῦ μὲ Στρατοῦς κτυπῆς ὀργανωμένους
τοὺς βουλ' ἠφόρους τῶν Κρητῶν καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους,
ποσάκις δὲν ἠθέλησες ἐνώσεις νὰ φωνάζης,
ποσάκις ὑπὲρ τῶν Κρητῶν δὲν ἔγινες θυσία,
ποσάκις δὲν ἠθέλησες καὶ τούτους νὰ συναῆξῃς
ὅπως ὑπὸ τὰς πτερυγὰς ὄρνις τὰ νεοσύσια.

Μάννα, ποῦ λιθοβολεῖς
τοὺς μετὰ Χριστὸν προσήτας,
καὶ στὰς ἑδρὰς τῆς Βουλῆς
δὲν καθίζεις καὶ τοὺς Κρήτας,
πῶς μὲ τούτους ὑποφέρεις, πῶς μὲ τούτους συγκινεῖσαι,
πῶς τοὺς θλίπεις δακρυσμένη,
καὶ τὸ δάκρυ σου σημαίνει
πῶς κρυφὸς ἂν πνίγης πόθους, μὰ ποτὲ δὲν τοὺς ἀρεῖσαι.

Νέα Βουλὴ κι' ἀναβολή.

Φ. —

Ἐλευτέρης
καθὼς ἔρεσι,
Περικλέτο μπουνοτάλῃ,
τὰ κατὰφερε καλὰ.

Καλὰ στὴν γῆν κρατούμενος,
μὰ κι' ἀεροβατῶν,
μὰ καὶ χειροκροτούμενος,
μὰ καὶ χειροκροτῶν
γυμνάσια Στρατῶν.

Ἐποδείξας ἐν πολλοῖς
σὲ καμπύσους προσφιλεῖς
πῶς μαλαῦ δὲν ἔγουν κόκκον,
κι' ἀναδείξας τῆς Βουλῆς
Πρόεδρον τὸν Τιμιμῶλον,
καὶ Δικαιοσύνῃς νέον Ἰπουργὸν τὸν Ρακτιβῶν,
πάντων δι' αὐτὸν κραζόντων: ἔλελεῦ, εἶοι κι' εἶδαν.

Ἐκ μαχῶν μετακομίσας ὅτ' ἀς κλεινὰς ἰσοστέφανους
τοὺς Δραγόνους, τοὺς Οὐλάειους,
κι' ἀπελήσας δι' αὐτῶν
τὴν ομάδα τῶν Κρητῶν.

Λογχοφόρους παρατάξας
κι' ἀκονίσας σακαράκας,
καὶ λογιῶν καὶ πατάξας
Κρητικῶν ἀόπλων βράκας.

Πλὴν κατόπιν μετ' ἐκείνων
ὀμιλήσας κατ' ἴδιαν,
κι' ἔσυγῆσας τῶν Ἑλλήνων
τὴν ἀνήσυχον καρδίαν.

Πρὸς διάσωσιν τοῦ γένους ἐκ τῆς αἰματοχυμίας
διασχάσας ἄψε σβύσε τὰς μεγάλας ἐργασίας
τοῦ κλεινοῦ Βουλευτηρίου
μέχρι πρώτης Ὀκτωβρίου,
εὐχαρίστησε τοὺς Κρήτας, εὐχαρίστησε κι' ἑμάς,
ποῦ γλυτώσαμε συγκρούσεις
στὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας,
καὶ μετελάδες μὲ τοὺς Τούρκους καὶ πολέμων ἀφορμὰς.

Πλὴν ἱκανοποιήθη μ' ἑμάς ἐκ περισσοῦ
κι' ἡ ξένη Προστασία κι' ἡ προσφιλεῖς φεσοῦ,
κι' ὁ Βενιζέλος πάλι τὰ βόλεψε καλὰ,
κι' εὖγε τοῦ λέν οἱ Τούρκοι, κι' ἔρετε χατῶ-δα.

Και μίγρις' Οκτωβρίου ποιος ξέσει, πατριώται,
τὰ πράγματ' ἂν ἀλλάξουν, ἀλλὰ χερμὸς τότε.
' Ἄλλ' ἂν και τὸν' Οκτώβρη μένουσ' στην ἴδια θέσι,
κι' οἱ Τοῦρκοι' εἰς τοὺς φρετλοῦς δὲν δγάλουε τὸ φέσι.

Κι' ἂν ἐπανάθουε τότε τῆς Κρήτης δουληφόροι
μέσα' στὸ Παρλαμέντο νὰ μποῦνε μὲ τὸ ζόρι,

καὶ τότε διὰ νέας μακρὰς ἀναβολῆς
κρηύττομεν ἀργούσαν τὴν δρασιν τῆς Βουλῆς.

Καὶ τότε σὺν και τώρα τοὺς Κρητικούς λογιζόμε
καὶ βράκεις και σουρτοῦκα τῶν Κρητικῶν ξεσχιζόμε,
κι' εὐχαριστοῦμε πάλι Δυναμείας και Τουρκιά
δείχοντ' αὐτὰς τρυπημένα σουρτοῦκα και βρακιά.

Κι' ὁ Φραγκουλλῆς ἀπτόητος πετῶ κι' ὁ Γλαξὸ Ἰεζουκλέτος τὸν κυττῶ.

Τὴν ἀεροπορικὴν δοξάζω και γεραίρω.
θερδατε και θά πῶ ψηλά μὲ τὸν Καμπέρο,
Δὲν βλέπω τῆς Ἀθήνας κανένα κερανέ,
κι' εἰς ὕψους ὀ ἀνυμνήσω τὴν συλλογὴν ἐράνων
ὑπὲρ ἀεροπλάνων.

' Ὑψονομὰ πρὶς ὕψος, ποῦ στρίβουε τὰ μαλαὰ μου,
μοῦ φαίνεται τὸ σύμπαν σὺν ἑνὰς κόκκῳ ἄμω.
Δὲν βλέπω τῆς Ἀθήνας κανένα κερανέ,
μῆτε παλῶ κανένα και νέο κουνενέ.

Περίεργον! ἐδῶ δὲν εἶναι Βουλευτήρια,
μῆτε κι' ἀεροδευτήρια.
Τὶ τρῶπαια και' φέτο
μὲ κάνουε νὰ φρουάττω...
θερδα, βρέ Περικλέτο,
μὴ χάσκη; ἀπὸ κάτω.

' Ἀπέραντος αἰθῆρ ἀπλόνηται' μπροστά μου...
δὲν εἶμαι' στὰ σωστά μου,
ζαλιζόμε, τὰ χάνω,
και τοὺς Ρωμηοὺς ξεγάνω.

' Ὅποια πτησις ὑψηλή..
θέλω νὰ γίνω πηὰ πουλί,
κορυδαλός, κοράκι,
γυπαετός, γεράκι.

Θέλω ψηλά, μορὴ παιδιὰ, νὰ κτίζω τὴν φωλιά μου
και νὰ γεμίσω μπόλικος ἀέρας τὴν κοιλιά μου.

πάντα μ' αὐτὸν νὰ τρέφεται, κι' αὐτὸς νὰ τὴν φουσκῶν,
ὡς ποῦ κι' ἐκείνη νὰ γενῆ διπλάνο και μπαλόνο.

Δὲν θέλω ρήτορας Ρωμηὸς μὲ λόγια και μὲ τρέφω,
θέλω νὰ γίνω πηὰ πουλί και νὰ πετῶ' στὰ νέφη,
σὺν ὄρνω νὰ ζυγαζώμει γεμάτο βουλμιά,
κι' ἀπὸ ψηλά νὰ ριχνώμει σὲ Κεντρικὰ Τεμετα.

Δὲν θέλω νὰ κυλιέμαι μὲ τόσους ἐναγκεῖς
' στὸν βόρβορον τῆς γῆς.
Κι' ὁ γίγας ἐδῶ πᾶνω, βρέ Περικλή χαλντούπη,
μοῦ φαίνεται μυρμηξία,
μοῦ φαίνεται σκουληξία,
κι' ἄνωφελές κουνουπί.

' Εδῶ ψηλά γελῶ μὲ τὰς διοργανώσεις
και μὲ τὰς Ἀνορθώσεις.
Κανεὶς δὲν ἔχει κράτος ἀπάνω στὸν ἀέρα,
μῆτε κι' ὁ Βενιζέλος,
δὲν βλέπετε τίποτ' ἄλλο παρὰ στιλπνὸν αἰθέρα
χωρὶς ἀρχὴν και τέλος.

Κανεὶς δὲν κακκρίζει προπέτης πετεινός,
ἀέρας κκακκτῆσεις και νίκας θὰ κρηύσω...
κανένας ἀπὸ κάτω μὴ στέκη κεχνηός,
κι' ἐγὼ σὺν τὸν Καμπέρο κουφέτα δὲν θὰ ρίξω.

Κανεὶς ἀς μὴ μὲ βλέπη μὲσ' ἀπὸ τὰς Ἀθήνας,
κι' ἐγὼ θὰ ρίξω κατὶ γὰ μερικὸς κρηφίνας,
πούνας ἄγαμια σόιν, κι' ἂν φανερά τὸ πῶ
' μπορεὶ και νὰ ντραπῶ.

Βάρδα και κτεθαίνω, βρέ Περικλή μαζέτα,
κι' ὄρεε κμηπόσεις κουντζίαι και πάρετ' ἰσ' κουφέτα.